

Chim hót CUỐI ĐỜI

HOÀNG LAN

Buổi tối hôm đó, vào lúc 8 giờ, Bình điện thoại báo cho tôi biết nàng mới về và muốn gặp tôi.

Ngay lúc nàng điện thoại, anh Viện bạn tôi tới chơi. Tôi rủ anh Viện tới quán café trước cửa nhà Bình, anh Viện nhận lời. Chúng tôi cùng nhau đi bộ tới quán. Quán café có cái tên rất ngộ nghĩnh “Thằng cuội” ở trên đường Trương Công Định, ngay ngã năm cô chủ quán là cô Lệ. Cô chủ tuy mới ở tuổi 45, nhưng nàng vẫn giữ được nét trẻ, duyên dáng. Cả ông chủ cũng vậy.

Hai ông bà chủ mở quán café này có gần 20 năm. Có lẽ lúc đó họ mới lấy nhau. Nay hai con họ đã sắp tốt nghiệp đại học.

Cô Lệ là người bạn rất tốt của cô Vân Loan, tôi quen cả hai cô ở buổi tiệc sinh nhật thứ 46 của cô Thanh Lan.

Lúc đó, cô Thanh Lan là người tôi yêu quý nhất và cũng bởi vậy, sau này tôi yêu cô Vân Loan thì cô Thanh Lan cho tôi là người yêu lung tung. Sự thực, tôi biết, cô Thanh Lan và ngay cả cô Vân Loan nữa, chẳng cô nào yêu thương tôi cả.

Như tôi đã tâm sự ở những câu chuyện trên, tôi vốn là một lão già mất nét. Cuộc sống tình cảm của tôi cứ rối tung lên, nhất là ở cái tuổi “gần đất xa trời” như bây giờ, trái lại tôi lại rất thích “tình ái” lãng nhăng như nhà thơ Tú Xương.

Một trà, một rượu, một đàn bà,

Ba cái lãng nhăng... quấy ta

Cũng bởi vậy nên dan díu với Thanh Lan, tôi lại dan díu với Vân Loan. Lúc này là lúc - theo tôi nghĩ. Cuộc tình giữa tôi và cô Vân Loan có chiều đi xuống. Bởi vậy, tôi muốn rủ anh Viện tới quán café “Thăng cuội” để gặp Vân Loan. Tôi muốn có một người bạn thân chứng kiến buổi kết thúc của một cuộc tình.

Chúng tôi đến quán thì cô Vân Loan vẫn chưa sang. Tôi nhờ cô Lệ cho cháu gái sáng mời cô Vân Loan.

Tối hôm đó cô Vân Loan ăn mặc rất đơn giản nhưng với nước da trắng và khuôn mặt đẹp phúc hậu, cô Vân Loan có dáng dấp một mệnh phụ phu nhân hơn là một bà chủ tiệm may.

Anh Viện, ngay khi gặp nàng lần đầu, cũng phải suýt soa khen thầm. Anh Viện biết ý của tôi và tình của tôi đối với nàng. Nhưng lại muốn đo tình cảm của nàng đối với tôi. Nên anh hết lời ca ngợi tình cảm của tôi đối với bạn bè, rất tốt và điều mong muốn của tôi hiện giờ là tìm được một ý trung nhân.

Thay vì vun vào, cô Vân Loan lại tán ra, cho là giữa nàng và tôi không hợp, điều mà nàng đặt kỳ vọng ở tôi, tôi không đáp ứng được v.v... cứ thế nàng gần như phủ nhận hoàn toàn.

Buổi tối hôm đó, lúc trở về, tôi hoàn toàn thất vọng.

Anh Viện chỉ nhắc tôi:

Cô ấy hoàn toàn bác bỏ thiện ý của anh. Theo tôi, anh nên vĩnh biệt cô ta ngay là vừa.

Lúc chia tay ra về, anh còn an ủi tôi:

Ở hiền gặp lành. Rồi anh sẽ gặp được người đích thực thương yêu anh - tôi cam đoan chắc với anh như vậy.

Hết Thanh Lan, nay lại Vân Loan. Số mình, đúng là số ăn mày về “tình yêu”. Thế mà tôi không biết số phận hẩm hiu đó tôi vẫn cứ theo đuổi, đúng như câu trong bài hát: “Tôi còn yêu, tôi cứ yêu. Tôi còn yêu mãi, yêu hoài, yêu không biết chán.” Thật là buồn cười: “Tôi biết rằng những tình cảm tôi đặt vào bà A, hay bà B đều là những tình cảm đẹp, bền chặt.

Nhưng không hiểu sao, tôi vẫn cảm thấy cô đơn và thấy rằng tình cảm mình đặt không đúng chỗ. Tôi vẫn lẩn thẩn đặt ra những câu hỏi như vậy và mỗi lần như thế, tôi cảm thấy lúng túng và không biết trả lời ra sao?

Lần này thì tôi biết đích thực nàng sẽ bỏ tôi. Đôi lúc yêu nhau tới tận cùng, tôi vẫn hỏi nàng:

- Thế bao giờ em sẽ bỏ anh

Những lúc như vậy, đôi mắt nàng dịu dàng hơn bao giờ hết nhìn tôi, rồi nàng đặt nụ hôn lên đôi môi tôi:

- Như thế này thì em làm sao bỏ anh được

Nàng lại hôn nhẹ nhàng lên trán tôi:

- Em sẽ yêu anh đến trọn đời.

Cho đến bây giờ, tôi vẫn không quên được những lời âu yếm, đầm thắm đó. Nàng đùa với tôi hay thật sự yêu tôi?

Thế tại sao nàng lại có thái độ, đôi lúc đến lạnh lùng như vậy?!

Hay nàng chưa tin ở tôi? Sau những giây phút yêu nhau cuồng dại, nàng luôn luôn nhìn tôi với đôi mắt đắm say. Đôi mắt đó tưởng như đưa tôi đến thế giới “cực lạc” của tình yêu như câu thơ Hồ Xuân Hương

Cực lạc là đây “Chín rồ Mười”

“Chín rồ Mười” hay ngược lại “Mười rồ Chín”?

Chỉ có nàng mới thực sự trả lời được câu hỏi trên một cách trung thực nhất. Ôi! Tình yêu đã khiến chúng tôi tưởng như tan biến vào thế giới ảo mộng.

Tôi thể hiện tình yêu “tột độ” với nàng và nàng cũng thể hiện như vậy đối với tôi. Chúng tôi như đương phiêu du và cùng nhau hòa nhập làm một. “Ta tuy hai mà là một”, “tuy một mà là hai” say đắm và lãng mạn tới cao độ.

Cứ như vậy, chúng tôi say đắm, mê say và bị cuốn hút vào đường tình ái. Anh đã hiểu em, sau những phút đắm say như vậy, em lại tỏ thái độ “hờ hững” với anh. Có phải em muốn anh hoàn toàn theo ý em, hoặc khống chế anh không? Anh tuy yêu em, nhưng rất sáng suốt. Anh biết

rằng em đương cố ý mê hoặc anh, cố ý đưa anh tới giây phút “cực lạc là đang Chín rō Mười”.

Với anh cũng vậy, anh chỉ có một mình em, một mình em là người yêu duy nhất của anh thế là đủ lắm rồi, Vân Loan à?

Cuộc đời đưa ta đến bên nhau, sống bên nhau. Thì cuộc đời rồi cũng đưa ta đến xa nhau.

Rồi một mai trên cõi đời này, chúng ta luôn luôn là “một” chứ không phải là “hai”. Phải không em? Chỉ có “một” mới là “duy nhất”, hai đã là tách rời. Chúng ta mãi mãi là “duy nhất”, chứ không bao giờ tách rời phải không em?

Tại sao đến bây giờ em lại bỏ anh? Anh luôn luôn nghĩ rằng không bao giờ em tách rời anh, không bao giờ em vô tình bỏ anh vì anh và em luôn luôn là một. Anh mong rằng điều anh nghĩ là đúng và Vân Loan em luôn luôn là niềm vui, tin yêu, hy vọng, hạnh phúc của anh dù là truyện tình ta đã đến hồi kết thúc. ■